

Broscuța albastră

Într-un lac îndepărtat,
Trăia o broscuță mică,
Era fată de împărat,
Dar era cam singurică.

Frați, surori n-avea defel,
Și astfel tristă se juca,
La fereastra din castel,
Visătoare, așa spunea:

- De-aș avea o surioară,
N-aș fi singură pe lume,
Chiar de-ar fi și verzișoară,
Nu albastră ca și mine!

Rău nu mi-ar părea deloc,
Colea-n lac ne-am bălăci,
Ne-am juca pe iarmaroc,
Iar spre seară am poposi,

Pe-o floare de lotus albă,
Amândouă ne-am ascunde.
Din bulbuci, i-aș face salbă,
Nimeni să nu o confunde.

Cum stătea ea la fereastră,
O barză cu gâtul lung,
Auzi broscuța albastră,
Cum se tânguia cu sâng.

Îi zâmbi ca într-o doară
Și îi spuse așa deodată:
- Vei avea o surioară,
Hai nu mai fi supărată!

Auzind, de bucurie,
Broscuța sări în lac,
De-acum două or să fie
Și-or cânta în cor,
Oac, oac!

